

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

SFÂNTUL ANTON

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXII Nr. 6 (263) iunie 2016

Trăind Jubileul împreună cu Biserica

E bine ca uneori să ne oprim din mersul firesc al vieții noastre de credință, să ne oprim doar câteva clipe din datoriile ce se cer împlinite zi de zi și să privim Biserica, mersul ei, tot zi de zi, a Bisericii așa cum este ea în mijlocul lumii de astăzi, „un semn minunat al înțelepciunii dumnezeiești”.

Întreaga Biserică Catolică trăiește „Anul Sfânt al Milostivirii”. Sfântul Părinte Francisc intervine, susține, îndreaptă, perfecționează. Biserica și credincioșii îl urmează.

Să citim din paginile scrise de Eparhia noastră la jumătatea „Jubileului”. Sunt multe, dinamismul Bisericii, a credinței este evident, reținem:

A fost cu noi pentru „Exercițiile spirituale” Părintele Misionar Andrea Vena, unul dintre cei 1.100 de preoți binecuvântați de Papa Francisc în Miercurea Cenușii pentru a duce lumii vestea iubirii și a iertării Milostivirii Tatălui și chipul Milostivirii, Isus.

La 14 mai Eparhia a luat parte la Pelerinajul anul la „Cimitirul Săracilor” din Sighetul Marmăției, acolo unde pământul acoperă atâtea dureri și jertfe acolo sunt și Episcopii noștri Valeriu Traian Frențiu, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu și Episcopul romano-catolic Anton Durcovici.

La 28 mai a avut loc „Pelerinajul Național la Cărbunari”, la care au participat toate Eparhiile, deci și a noastră. PSS Claudiu Lucian Pop, Episcop al Curiei Arhiepiscopiei Majore, a sfințit noua statuie a Fecioarei Maria de la Banneux. Istoria Capelei de la Cărbunari a început în anul 1938, când Pr. Peter Adhemar Mercks, belgian din grupul Asumpționiștilor de la Blaj, a construit la Cărbunari Capela identică cu cea de la Banneux. A fost sfințită de Mitropolitul Alexandru Nicolescu. Aparițiile Preacuratei la Banneux (Belgia) au început în 15 ianuarie 1933 și s-au încheiat în 2 martie, au fost 8 apariții. Vizionara a fost o fetiță, Mariette Beco, de 11 ani. Preacurata s-a numit pe sine „Fecioara Săracilor” și a dezvăluit motivul acestor apariții: „Vin să alin suferința”. Și atunci Europa traversa o criză - În cea de astăzi descoperim însă o altă lume, o lume în care sunt restrânse libertățile religioase, în care „Drepturile Omului” nu mai sunt cele din 1948, bunăstarea din Occident nu salvează sufletul - de la Revoluția Franceză până astăzi, Biserica a fost mereu lovită, ateismul a cuprins Europa toată, umanitatea e rănită, adesea înfricoșată.

Biserica a scris, alături au scris și credincioșii. Sunt multe pagini ce așteaptă să fie scrise însă tot de noi, de credincioși, căroră Papa ne cere să devenim Apostolii și Misionarii lui Cristos. Papa ne îndeamnă să nu ne închidem inima, să deschidem toate porțile iubirii și încrederii, să nu ne fie teamă, pentru că Învierea lui Cristos a dăruit toate temerile.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

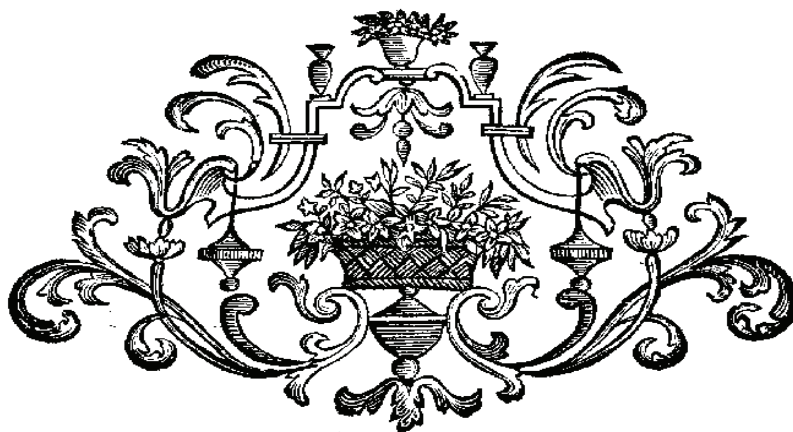
Despre rugăciune

Oare este un timp în care să nu avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu? De aceea trebuie să ne îndreptăm întotdeauna spre El, căci ar fi o mândrie foarte mare ca omul să îndrăznească să creadă că poate face ceva prin el însuși.

Rugăciunea este drumul pe care Domnul nostru ne trimite darurile Sale.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	milostivirii.....	5
Pier Giorgio Frassati		Pagini bilingve.....	10
Eroismul Iubirii.....	4	Medalia Miraculoasă.....	13
”Povestiri ale milostivirii”		Sfântul Anton de Padova.....	16
Pe urmele lui Isus, chipul		„Maria Rosa Mystică”.....	19

Pier Giorgio Frassati - Eroismul Iubirii

„Pentru cine vede pe Dumnezeu departe, aproapele nu-l niciodată aproape, Dumnezeu va rămâne totdeauna departe pentru aceia care nu-și văd semenii aproape”. Principele Ghika

„Iubirea e Alfa și Omega a toate”. Părintele Sertillange

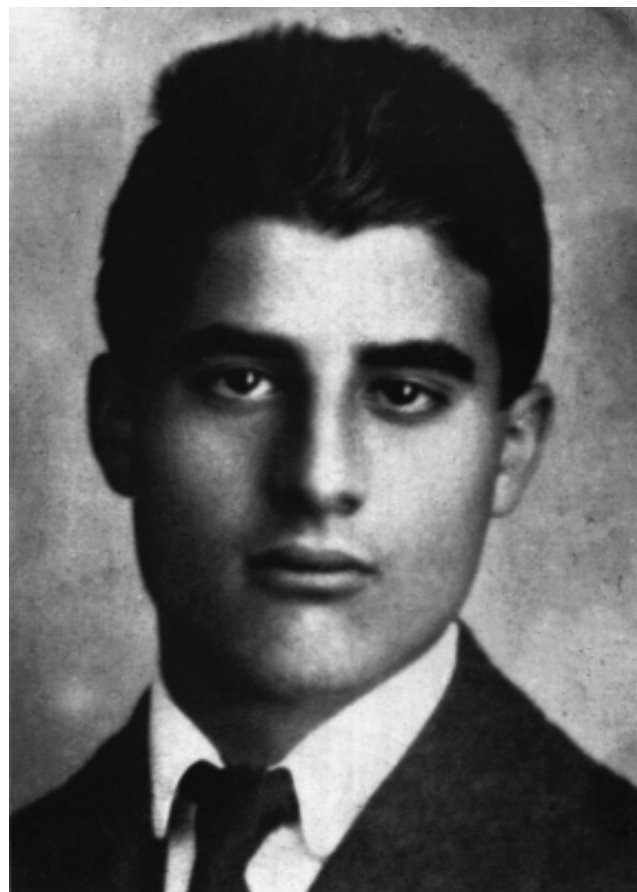
Fețe triste de-o senină tristețe însoțeau tăcute sicriul tânărului Pier Giorgio Frassati. Rezemat de un zid, un bătrân orb întrebă pe trecători ce înseamnă vuietul acela al unei mulțimi în reculegere? El, cerșetorul cu plete cărunte de mizerie, vrea să știe.

- Însoțim sicriul tânărului Frassati, i se răspunse.

Bătrânul ceru ajutorul unei mâini călăuze. Mulțimea lăsa să treacă drumetul cu mers clătinător și nesigur. Mâna i se întinde doritoare, atinge sicriul, și cu aceeași mână își făcu semnul Sfintei Cruci. Mulțimea admiră surprinsă. Se aude un șopot: „Este un sărac servit de el”.

Acesta-i cel mai frumos omagiu pe care putea să-l primească Pier Giorgio, omagiul cerșetorului, al sărmanului, al celui umilit. Singurul panegeric vrednic de-o inimă ca a lui.

Ca prin minune, obidiții ajutați de el se descoperiră după moarte, și se găsiră mulți de tot ca să vorbească despre binefacerile lui, căci mai presus decât pasiunea pentru tapșanurile ninse, mai presus decât legăturile pline de afecte ale prieteniei, Pier Giorgio a prețuit dragostea față de ce săraci. Inima lui mare a dezvelit în zdrențele cerșetorului cu fața pământie, fața lui

Isus asuprit și alungat; a alergat s-o mângâie și să-i ușureze mizeria. Prin iubire el a cunoscut taina săracului.

Din Evanghelie a înțeles fericirea mare a săracului, a înțeles pilda „Samariteanului milostiv”. Când i se vorbea despre săraci, fizionomia i se transfigure și ochii i se înmuiau în lacrimi. „Din fața lui păreau să iasă efluvii ce-ți dublau puterile: îl admirai, îl iubeai. Scrisorile Sf. Paul îi accentuau simpatia față de săraci. Păstra pe masa de studiu fragmentul Scrisorii către Corinteni, în care

(continuare în pag. 12)

„Povestiri ale milostivirii”

- Pe urmele lui Isus, chipul Milostivirii Tatălui -

Pe Părintele Andrea Vena, autorul cărții pe care o prezentăm, l-am cunoscut cu ocazia „Exercițiilor spirituale” dinaintea Sfintelor Sărbători ale Invierii Domnului din acest an, ținute la Catedrala „Sf. Nicolae” din orașul nostru.

Părintele face parte din cei 1.100 de preoți aleși de Papa Francisc și binecuvântați în Miercurea Cenușii pentru a fi misionarii Milostivirii, care să ducă lumii, în Anul Iubiliar pe care-l traversăm, vestea despre îndurarea și iertarea lui Dumnezeu.

Două zile, cât au durat „Exercițiile spirituale”, Părintele Andrea Vena ne-a îmbogățit sufletul și ne-a fascinat prin prezența sa în care am regăsit sfințenia preotului care îl urmează pe Isus, bucuria de a fi creștini în Biserica Catolică și bucuria de a fi în apropierea unui om bun.

De Părintele Vena te simți legat spontan, simți că te cheamă să mergi pe același drum cu el. Chipul senin și zâmbetul îți dau curajul să-l urmezi trecând peste ezitări, pentru că, privind în urmă, nu te simți prea vrednic să-i fii aproape, e prea sus. Atunci îi auzi cuvântul: **„În creștinism esențialul nu este de câte ori cazi înfrânt în drumul idealului, ci de câte ori te ridici”.**

Citind cartea Părintelui, „Narratori della Misericordia”, îl avem aproape și după încheierea „Exercițiilor

spirituale”, continuăm să-i descoperim gândurile, să-i simțim sufletul.

În prima pagină Părintele explică esența și structura cărții: **„Un drum spiritual în 14 etape: Cuvântul, comentariul operei de îndurare, o mărturie, o angajare și o rugăciune”.** Părintele Vena ne încredințează că volumul pe care tocmai l-am citit este bazat pe un remarcabil material documentar, este o sinteză care deschide fiecărui cititor un drum spiritual în care cele 14 etape sunt **„trepte sfinte”** care ne conduc la **„Poarta Sfântă”**, care este Isus, chipul Milostivirii Tatălui.

Prima treaptă: **„Parabola Fiului risipitor”** (Lc 15, 11-32). **„Să fim milostivi, cum milostiv este Tatăl nostru din Cer”.**

După redarea integrală a **„Parabolei”**, urmează **„Meditația”**. Părintele pune în lumină câteva
(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

momente semnificative: partea de avere, pe care fiul cel mic i-o cere tatălui, i-ar fi revenit la sfârșitul vieții părintelui său. Revendicarea dreptului înseamnă indirect: „**Tată, văd că nu te decizi să mori, să-mi dai partea care mi se cuvine**”. Primind, devine „**risipitor**”, pierde material, se pierde el însuși, pentru că rupe legăturile de familie, sociale, spirituale, și ajunge porcar - nivelul cel mai jos al decăderii. Nu părerea de rău, nu căința îl îndeamnă să se înapoieze acasă, ci interesul. Se va întoarce „**acasă**”, se va întoarce la trecutul său. Văzându-l de departe, tatăl face un gest incredibil, îl îmbrățișează, îi sărbătorește revenirea, nu-i cere explicații, nu pretinde nimic îi este milă, îl iubește. Înveșmântarea în haine alese și inelul înseamna redarea demnității. Imposibilitatea fiului cel mare de a înțelege atitudinea tatălui arată însingurarea, izolarea, exilul simțit în propria familie, incapacitatea de a accepta legăturile normale de familie, de a vedea și de a simți iubirea părintelui. Fără a avea o opțiune finală explicită, „Parabola Fiului risipitor” ne pune în fața propriei alegeri.

Opera de milostivire urmează meditației. Cheia de boltă a Jubileului este Bula „**Misericordiae Vultus**”, în care Papa Francisc explică modul în care trebuie trăit Anul Milostivirii, esența acestui mod este a da viață faptelor de milostivire trupească și spirituale, subliniază autorul.

În pagina „**Mărturie**”,

Părintele Andrea Vena ne asigură că toți sfinții sunt mărturisitori ai Milostivirii, dar, în acest capitol, amintește cinci sfinți dintre cei aleși de Papa ca exemple: Padre Pio, preotul și călugărul capucini care a purtat stigmatele lui Isus, unul dintre cei mai cunoscuți sfinți ai secolului al XX-lea, Leopoldo Mandic, tot călugăr capucin, originar din Croația, precursor al Ecumenismului, apostol al unității Bisericii Catolice cu cea Ortodoxă, Faustina Kowalska, apostol al Milostivirii divine, călugărița care a introdus în Biserică „**Devoțiunea față de Îndurarea lui Dumnezeu**”. Și Ioan Paul al II-lea este amintit; în calitate de Suveran Pontif, și-a numit prima Scrisoare apostolică „**Dives Misericordia**” (1980) - „Milostivirea lui Dumnezeu”, Papa și-a înțeles misiunea ca un har al Milostivirii, pe care l-a primit și l-a dăruit. Viața Terezei de Calcutta, consacrată milostivirii, este un excepțional model pentru lume. Fericita Tereza de Calcutta va fi canonizată în toamna acestui „**Jubileu**”.

După acest capitol introductiv, se deschid două alte capitole mari: „**Faptele milei trupești**”, susținute cu texte din „Sfânta Scriptură”: 1. A hrăni pe cei flămânzi (Lc 16,19-31). 2. A da de băut celor însetați (In 4,5-42). 3. A îmbrăca pe cei goi (Tobia 4 14b-19a). 4. A primi pe cei străini, (In 18, 1ss). 5. A cerceta pe cei bolnavi

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

(Lc 10, 25-37). 6. A răscumpăra pe cei robiți (Epistolă către Evrei 13,1-3). 7. A îngropa pe cei morți (Cartea lui Tobia 1,17;12,12ss) și **„Faptele Milei spirituale”**: 1. A învăța pe cei neștiutori (Cartea întâi a Regilor 3,1-13). 2.A sfătui pe cei îndoielnici(Mt 5,1-12). 3.A mângâia pe cei întristați (In 14,2-14). 4. A îndrepta pe cei păcătoși (Mt 18, 15-17). 5.A ierta toate vătămrile ce ni se fac (Mt 18,21-33). 6. A suferi cu răbdare nedreptatea (1Cor 13,1-13). 7. A se ruga pentru cei vii și pentru cei morți (Lc 18, 1-7).

Fiecărei fapte, Părintele îi face o analiză profundă, redactarea fiind după cunoscută structură a primului capitol. Încercăm să ne oprim atenția la câteva texte.

Textul care deschide suita **„Faptelor milei trupești”** este **„Bogatul și Lazăr** (Lc 16 , 19-30). În comentariul său, Părintele prezintă **„un om bogat”** și unul sărac, **„săracul Lazăr”**, numele acestuia era necesar pentru semnificația ce o are: „Dumnezeu a ajutat”. Mai mult, bogatul este destinat să rămână în anonimat, în timp ce Lazăr nu va fi uitat niciodată. Viața terestră a celor doi este prezentată în linii esențiale, cu un penel pal. În centrul textului este **„Viața de Apoi”**, de aceea situația celor doi se inversează. Spre deosebire de alte parabole cu tema **„Milostivirii”**, unde cel ce a greșit este întâmpinat „de departe”, cu iubire, aici **„faptul”**

care mișcă inima este Cuvântul lui Dumnezeu, care trebuie păstrat și urmat pentru salvarea sufletului. Când de acest Cuvânt e plină inima, dispăre orbirea, răsare lumina asemenea cum a răsărit celor doi Apostoli de pe drumul Emmausului, înțelegem că Isus ne învață că viața noastră viitoare depinde de noi. Aceasta este ținta parabolei, nu suferința.

În continuare, în **„Opera Milostivirii”**, Părintele ne amintește rugăciunea „Tatăl nostru”, în care, pentru viață, cerem **„pâinea cea de toate zilele”**. Isus ne atrage atenția asupra pericolului care ne amenință atunci când reducem viața doar la partea materială: **„Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu”** (Mt 4,4). Pentru a înainta în credință, sunt obligatorii faptele, cum observă Iacob: **„Credința fără fapte este moartă”**.

Părintele Andrea Vena amintește în continuare Enciclica **„Caritas in veritate”** a Papei Benedict al XVI-lea și responsabilitatea Bisericii în timpul nostru, când: **„În multe țări sărace se accentuează la maxim insecuritate vieții, care are consecință lipsa alimentelor, ce face atâtea victime și atâtea Lazări.”** Acolo și oriunde, azi și oricând, este nevoie de Cuvântul Evangheliei, de credință, de Euharistie, de Isus, Pâinea Vieții.

În **„Mărturie”** autorul prezintă ca pe un gest înalt al Milostivirii viața

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

și jertfa Fericitei Tereza de Calcutta (1910-1997) și a Ordinului fondat de ea. Mărturisirea: **„Noi suntem călugărițe, nu asistente sociale, nu infirmiere. Diferența dintre noi și operatorii sociali este că noi servim pe Isus în cei săraci. Isus este singura motivație a vieții noastre. Noi îl iubim pe Isus în săraci”**, explică sensul jertfelor ei.

„Satură foamea inimii mele, Doamne!”

„A suferi cu răbdare nedreptatea” (1 Cor 13, 1-13).

„Meditația” este o descriere a gândirii Sf. Tereza de Lisieux (1873-1897) pe marginea Epistolei Sf. Paul către Corinteni, inclusiv prezentarea drumului perfecțiunii după același Sfânt.

În drumul perfecțiunii creștine, odată ales, fundamentală este iubirea (agape), iubirea revelată de Isus Cristos, nu bogăția, nu gesturile uluitoare. Iubirea e cel mai mare dar, singurul care dă valoare la tot ce suntem, la tot ce facem. A rămâne blocați într-un orgoliu, a vedea numai propriul interes, a rămâne indiferenți față de cel de lângă noi arată o neputință a caracterului, imposibilitatea de a iubi, pentru că **„dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le speră, toate le suportă”** și, spune mai departe Sf. Paul, iar Tereza reține, **„De-aș grăi limbile omenești și îngerești, iar dragoste nu am, făcutu-m-am ca o aramă sunătoare și țambal răsunător...”**. În fine, când ne vom întâlni față în față cu Dumnezeu, unicul

lucru care va rămâne din tot ce a fost viața noastră va fi iubirea, transpunerea ei în fiecare fapt, în fiecare zi a vieții, pentru că Dumnezeu este iubire. Iubirea este **„stilul”** lui Dumnezeu și a credincioșilor, afirmă Părintele Andrea Vena. Iubirea lui Dumnezeu pentru noi o găsim în jertfa de pe Cruce.

În **„Mărturie”**, Părintele Vena o pune în atenția noastră, a celor de astăzi, pe una dintre cele mai mari sfinte ale timpurilor moderne, pe Sf. Tereza de Lisieux (1873-1897), dată mereu ca model de către Papa Francisc și Papa Benedict al XVI-lea, din păcate, tot mai uitată în Biserica noastră după 1989.

Sf. Tereza a trăit puțin, dar intens - și-a considerat viața un dar al Iubirii Milostive a lui Dumnezeu. Ea a reușit să cuprindă două trăsături antitetice date de Dumnezeu”: adevărul și îndurarea. Descoperă la Sf. Paul valoarea Iubirii - **„Cale prin excelență care conduce în mod sigur la Dumnezeu”**, Iubirea cuprinde toate vocațiile, Iubirea este totul. Descoperirea este hotărâtoare: **„Iubirea mi-a dăruit cheia vocației mele”**.

Părintele Vena pune în fața cititorului mărturisiri ale Sfinei din opera „Istoria unui suflet”. Tereza ar fi dorit să fie Preot **„în ciuda micimii mele, aș vrea să luminez sufletele precum Profeții, Doctorii (Bisericii), am vocația de a fi Apostol [...] Aș vrea să străbat pământul, să predic numele Tău și să înfig în pământ necredincios Crucea Ta slăvită, dar..., o singură misiune nu mi-ar ajunge, aș vrea în**

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

același timp să vestesc Evanghelia în cele cinci părți ale lumii [...] Aș vrea să fiu misionar. O Preaiubitul meu Mântuitor, aș vrea să-mi vărs sangele pentru Tine până la ultima picătură [...] Martiriul, iată visul tinereții mele”.

Referitor la Biserică, Trupul Mistic al lui Cristos, Sf. Paul îi este sprijin. Biserica, spune Tereza, are o Inimă și această Inimă arde de Iubire. Abia acum micuța carmelitană și-a găsit liniștea căutată: **„Da, mi-am găsit locul în Biserică. În Inima Bisericii voi fi Iubirea”.**

Cunoscându-și limitele, Tereza nu a renunțat totuși la viața de sfințenie, așa a descoperit **„calea cea mică”, „un drum întins, o cale mica și cu totul nouă”,** bazată pe îndemnul Înțelepciunii Eterne: **„Dacă cineva e mic de tot, să vină după mine”,** în esență: abandonarea în brațele lui Isus, în Iubirea și Milostivirea Lui.

„Ai milă de mine, Doamne: învinge-mi nerăbdarea!”

Sperăm să fie cât de curând tradusă în română cartea Părintelui Andrea Vena, credincioșii ar avea în felul acesta o remarcabilă călăuză, un reper sigur în trăirea Jubileului Milostivirii. Și ar mai avea ceva: modele de sfinți. În alegerea lor, Părintele a dat întâietate acelor la care Îndurarea divină i s-a părut mai aproape de înțelegerea credincioșilor. În afară de cei amintiți deja, Părintele menționează pe Sf. Bartolomea și Vicenza, care și-au dedicată viața

copiilor orfani, Gaetana Sterni, a fost în serviciul săracilor, Daniele Comboni, preot misionar, Pier Giorgio Frassati, s-a dedicat operelor sociale, în Biserica noastră a fost cunoscut datorită PSS. Ioan Suciu, Giusepe Cafasso, care a avut în grijă deținuții, Damiano Veuster, cunoscutul Damian Leprosul, Sf. Benedict de Norcia, Marco d'Aviano, Maria Goretti, Tereza de Avila și alții.

Părintele stăpânește o metodă de interpretare a textelor în sensul adânc și profund al analizei, având întotdeauna un gând personal, o observație originală, care îmbogățește și stimulează pe cititor și facilitează descoperirea mesajului.

De la Oradea, Părintele Vena și-a continuat drumul de misionar pentru a-L face pe Isus Cristos prezent oamenilor din alte țări, pentru a le vorbi de Anul Sfânt al Milostivirii.

Continuă să vorbească unor oameni foarte diferiți ca și cultură, civilizație, mediu, reușind să-i facă să se simtă aproape, fii ai aceleiași Biserici Sfinte, Catolică și Apostolică

De la noi, Părintele a plecat cu imaginea Bisericii noastre Martire. Abia stăpânit, îi simțeam tremurul vocii când vorbea despre martirajul Bisericii Unite cu Roma, și toată căldura sufletului. Cuvântul care l-a avut pentru noi ar trebui ca prin noi să fie cunoscut și trăit.

Îl privim pașii, nu este singur, îl însoțește Isus. De departe îl însoțim și noi cu recunoștința și cu rugăciunea noastră.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Aimer l'autre

Les pauvres sont le don de Dieu; ils sont notre amour. Le Christ ne nous demandera pas combine de choses nous aurons faites, mais combine d'amour nous aurons mis dans notre action. Il y a beaucoup de gens pauvres spirituellement. La pauvreté spirituelle que l'on trouve en Europe, en Amérique, est un poids très lourd à porter. Il est très difficile de porter dans ces pays l'amour de Dieu comme témoignage...

Notre vie spirituelle est une vie de dépendance à Dieu, dont la fruit est le travail, en l'accomplissant pour Jésus, en Jésus et vers Jésus... Les pauvres sont l'espérance". Ils représentent vraiment l'espoir du monde par leur courage...

Ils nous ont appris une façon différente d'aimer Dieu en nous faisant faire tout notre possible pour les révéler.

Aider les gens à reconnaître Dieu dans la personne des pauvres.

„Que chaque sœur et frère grandisse à la ressemblance du Christ, afin qu'il vive dans le monde d'aujourd'hui sa vie de compassion et d'humanité. Votre amour du Christ est si grand ! Gardez toujours brûlante dans vos cœurs la lumière du Christ. Il est l'Amour à aimer" (L 1,73).

L'amour est un fruit de saison, et un fruit hors de saison, il n'existe aucune limite. Chacun peut atteindre cet Amour.

(à suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

A iubi pe celălalt

Săracii sunt darul lui Dumnezeu; ei sunt iubirea noastră. Cristos nu ne va întreba câte lucruri am făcut, ci câtă iubire am pus în acțiunea noastră. Sunt mulți oameni săraci spiritual. Sărăcia spirituală din Europa și din America este o greutate apăsătoare. Este foarte dificil ca în aceste lumi să mărturisești iubirea lui Dumnezeu.

Viața noastră spirituală este o viață dependentă de Dumnezeu, a cărui fruct este munca pentru cei săraci. Incercăm „rugăciunea” în muncă, să o facem pentru Isus, în Isus, spre Isus.

Săracii „sunt speranța”. Ei reprezintă în adevăr speranța lumii pentru curajul lor. Ei ne-au învățat o formă diferită de a-L iubi pe Dumnezeu și a face tot ce este cu putință pentru a-L releva.

„A iubi oamenii și a-L recunoaște pe Dumnezeu în persoana săracă” este dorința Maicii Tereza.

„Ca fiecare soră și frate să emane asemănarea cu Cristos , pentru ca să trăiască în lumea de astăzi viața Sa de milă și umanitate. Iubirea lui Cristos este așa de mare! Păstrați întotdeauna fierbinte în inima voastră lumina lui Cristos”. El este „Iubirea pentru a iubi” (L 1, 73).

Iubirea este un fruct de sezon, și un fruct în afara sezonului, nu are limite. Fiecare poate ajunge la această Iubire.

(va urma)

(urmare din pag. 4)

marele Apostol cântă Imnul Iubirii.

Dragostea lui s-a accentuat prin Conferințele Sf. Vicențiu de Paul, asociație fondată de profesorul de la Sorbona, Ozanam, pentru a nutri cu prietenie sufletele tinerilor și a le hrăni cu dragostea ce nu se alimentează decât cu faptele bune. Tinerii înscriși în ea, săptămânal fac vizite la cei săraci, ating rănile, văd durerile, înțeleg neputințele, învățând să nu risipească tinerețea lor, înțelegând că sunt dureri mai mari ca ale lor, pe care sunt chemați să le aline. Prin această asociație, școală serioasă a vieții, Pier Giorgio ajunse în contact cu suferințele clasei muncitoare.

Când se încăpățâna să petreaca vara săptămâni de-a rândul în Torino, părând că face o jertfă pentru bunul mers al studiilor, avea bucuria că nu-și va părăsi săracii Conferinței redusă cu plecarea membrilor.

Un prieten îi spuse că va rămânea peste vacanță în Torino. Nu are bani, și-a găsit un oficiu care-l leagă de oraș.

- Strălucește! Așadar nu vei merge la țară!

- De ce te bucuri într-atât?

- Nu din cauza ta, vezi, vara aproape că nu este cine să ajute pe cei săraci.

Deasupra plăcerii de rugină a frivolităților lumești, peste distracțiile ce i le oferea orașul, mai presus decât orice satisfacție după care înnebunește lumea, Pier Giorgio a așezat binecuvântarea nenorociților. Unde îi era comoara, acolo îi era inima, acolo

gândul, acolo, fapta. Și el revenea mereu la cei săraci.

Inginerul Marco Bilotti, președintele de-atunci al „Conferinței Sf. Vicențiu de Paul”, mărturisește: „Pier Giorgio s-a arătat dintru-nceput un membru excelent, generos în bani, generos în timpul lui prețios. Când lipseau membri, se oferea să-i suplinească, vizitând nu una, dar câte patru sau cinci familii în săptămână.

În preseara Crăciunului făcea vizite special săracilor. Oprea departe automobilul, lua pachetele cu alimente și așa intra la cei săraci. În ultimii ani, la Sărbătorile Crăciunului, mai mult de opt familii beneficiau pe urma carității lui. „Știa să pătrundă prin inimă la sufletul nenorociților încercați de dureri, loviți de mizerie, deseori victim ale nedreptății sociale”.

Văzurăm pe toți acei sărmani apropiindu-se, cu mâini tremurânde atingându-i sicriul, semnându-și fruntea împovorată de durere, cu semnul Sfintei Cruci. Îl iubeau fără să știe. Și astăzi sunt familii la care nu s-a putut adresa vreun cuvânt despre Dumnezeu decât la îndemnul să se roage lui și să-l invoce.

Nu a vorbit niciodată despre faptele lui de milostenie. Prietenii, cu groaza de-a nu putea descoperi așa cum ar trebui, înșirară câteva. Povestesc cu emoție ceea ce au văzut. Vom simți și noi bătându-i inima în dosul acelor fapte cu parfum proaspăt de Evanghelie.

Episcop Ioan SUCIU

Medalia Miraculoasă

La Paris se poate merge și în pelerinaj, nu doar pentru a admira Turnul Eiffel sau a vizita Louvru. Unul din locurile sacre ale orașului este Capela din Rue du Bac, unde Fecioara Maria i-a apărut Sfintei Ecaterina Laboure în anul 1830.

Ecaterina Laboure (1815-1876) a fost călugăriță în Comunitatea „Fiicele Carității”, întemeiată de Pr. Vincentiu de Paul (1581-1660), cunoscutul preot sfânt care a întemeiat și „Congregația Preoților Misiunii” (Lazariștii), preoți care au contribuit la formarea viitorilor preoți și la organizarea predicilor la țară, „misiunile”.

În ținuta lor veche, Surorile Carității astăzi pot fi văzute în filme și albume, dar până la Conciliul Vatican II atrăgeau atenția prin boneta albă cu colțuri asemănătoare unor aripi. Sf. Vincentiu a dorit pentru aceste călugărițe dedicate operelor de caritate ceva din costumul tradițional al țăranilor din acele timpuri, devenit cu vremea simbol al Congregației.

Se știe că Sf. Vincentiu era de o rară bunătate: „Nu putea vedea pe cineva suferind, fără să sufere cu el, să-l vadă plângând, fără să plângă împreună cu el”. Odată înființată Congregația „Fiicele Carității”, le-a spus noilor călugărițe că nu vor avea niciodată case, casele lor vor fi numai spitalele.

Fericitul Vladimir Ghika a lucrat cu Surorile acestei Congregații, cărora le-a încredințat îngrijirea bolnavilor

din Sanatoriul „Sf. Vincentiu de Paul”, fondat de el, unde Sora Pucci i-a fost colaboratoare foarte mulți ani.

În secolul al XIX-lea Biserica Catolică din Franța a avut mult de suferit din cauza ideilor atee și revoluționare, dar a fost și secolul care a dat Bisericii și țării mari sfinți: Tereza cea Mică, Sf. Ioan Vianney, Sf. Ecaterina Laboure. Au fost și aparițiile Preacuratei la Paris, Lourdes și La Salette.

Ecaterina Laboure provenea dintr-o familie de agricultori cu multă credință, cu mulți copii, cu multe griji. La vârsta de nouă ani și-a pierdut Mama, durere care și-a găsit alinare în brațele Preacuratei. În durereaei, a luat în mâini statuia Sfintei Fecioare și i-a spus: „De-acum, tu ești Mama mea!”

În Congregația „Fiicele Carității” a intrat în urma unui vis. Sf. Vincentiu de Paul i-a apărut în vis și a îndemnat-o să intre în această Congregație. Superioara Congregației notează în observațiile ei: „caracter puternic, fire bună, harnică, căutând perfecțiunea”.

Prima apariție a Preacuratei a avut loc în noaptea dinspre 18/19 iulie 1830. Iată mărturisirea Sfintei: „În jurul orei 23.30 am fost strigată pe nume și am privit de unde venea glasul. Am tras perdeaua și am văzut un copil (Îngerul păzitor) îmbrăcat în alb, de 4-5 ani, care strălucea, și mi-a spus”: < Vino în Capelă, Fecioara Maria te așteaptă!> M-am

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

îmbrăcat repede și am mers în urma copilului. Pe unde treceam, luminile erau aprinse. În Capelă lumânările ardeau ca și cum s-ar fi pregătit Sf. Liturghie de la miezul nopții [...] Am auzit zgomotul ușor al unei haine de mătase. Era Fecioara Maria! S-a așezat pe scaunul Directorului spiritual. Am privit-o și am înaintat spre Ea, am îngenuncheat pe treptele Altarului, am așezat mâinile mele pe genunchii ei. Aceasta a fost cea mai dulce clipă din viața mea! Fecioara Maria mi-a spus cum să mă comport cu Directorul meu spiritual și multe alte lucruri, apoi a dispărut, ca și cum s-ar fi stins ceva!

În după-amiaza de 2 noiembrie, Fecioara i-a apărut din nou Ecaterinei. Era de o frumusețe rară, picioarele i se sprijineau pe o jumătate de glob, în mâini avea un glob mic din aur. Fecioara i-a spus călugăriței că globul reprezintă întreaga omenire, fiecare suflet în parte.

Aceasta ne amintește că îi aparținem, suntem în mâinile sale materne.

Sfânta călugăriță a văzut cum pe degetele Preacuratei erau inele cu pietre prețioase din care porneau raze de lumină. „Sunt simbolul harurilor pe care Eu le revărs asupra celor care se roagă mie”, i-a spus Preacurata. În jurul Sfintei Fecioare a apărut invocarea: „O, Marie, concepută fără de păcat, roagă-te pentru cei care aleargă la Tine! Erau și inele din care nu apăreau raze, erau acelea din care harurile nu erau dăruite pentru că nu era îndeajuns rugată.

La 27 noiembrie, Sfânta Fecioară i-a apărut Ecaterinei într-un tablou, trona pe globul pământesc, strivind sub picioare șarpele – diavolul -, arătând că Ea însăși este în luptă contra celui rău. Din mâinile sale ies raze luminoase, simbol al harurilor pe care le revarsă asupra fiilor săi. În jurul Sfintei Fecioare era

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

invocarea cunoscută deja: „O, Marie, concepută fără de păcat”. Tabloul s-a rotit și, pe spate, Sf. Ecaterina a văzut litera M, deasupra având o cruce, iar sub litera M erau Inimile lui Isus și ale Fecioarei. Inima lui Isus era înconjurată de spini și învăluită în flăcări, iar Inima Preacuratei era străpunsă de o sabie. Pe margine erau douăsprezece stele strălucitoare care corespund celor 12 Apostoli și simbolizează Biserica.

Sfânta Fecioară i-a cerut Ecaterinei să facă o Medalie după acest model și a continuat: „Toți cei care o vor purta și se vor ruga rugăciunea aceasta, se vor bucura de o specială ocrotire din partea Maicii lui Dumnezeu, și vor primi mari haruri dacă o vor purta la gât. Harurile vor fi cu atât mai mari, cu cât Medalia va fi purtată cu mare încredere!”

La moartea Sf. Ecaterina Laboure, în 1876, Medalia Miraculoasă număra peste un miliard de exemplare.

Trupul Sf. Ecaterina Laboure se odihnește în Capela aparițiilor, este intact, parcă doarme. Măinile ei arată semnele uni vieți pline de muncă.

„Medalia” se numește „Miraculoasă” pentru numărul mare de minuni care se împlinesc prin ea, prin voința lui Dumnezeu. Multe dintre aceste minuni sunt redată în lucrarea „Fioretti de la Vierge Marie” a cunoscuților marianiști Rene Laurentin și Albert Pfleger.

Papa Pius al XII-lea a declarat-o sfântă pe Ecaterina Laboure în anul 1947.

O.B.

Să ne rugă împreună

Rugăciune pentru dobândirea unui har deosebit

La tine alergăm, Sfinte Antoane, care ai avut o inimă înflăcărată de dragoste către Dumnezeu și către aproapele: pe tine te invocăm, puternicule făcător de minuni, care ai ținut în brațele tale pe Isus Cristos sub chip de Prunc: către tine ne îndreptăm plini de încredere, ca să mijlocești la bunul Isus harul pe care îl dorim din adâncul inimii.

(se spune dorința...)

Sfinte Antoane nu privi la nevrednicia noastră, ci la gloria lui Dumnezeu, care va fi preamărit prin tine, și la binele sufletelor noastre, precum și al acelor pe care îi vom ajuta la rândul nostru.

În semn de recunoștință vom căuta să ducem o viață cât mai potrivită cu învățăturile Sfintei Evanghelii și să imităm virtuțile tale, ajutându-i pe cei săraci și muncind pentru răspândirea binelui. Amin.

SFÂNTUL MINUNILOR, ANTON DE PADOVA

Sfântul Anton este un strălucit model de sfințenie datorită virtuțile sale care au fost plăcute lui Dumnezeu. Noi, creștinii, putem să-l avem ca model de credință, pentru ca, imitându-l, să ne apropiem și noi de Domnul Isus, de Fecioara Maria și de Bunul Dumnezeu.

Născut la 15 august 1195 la Lisabona, botezat Ferdinand și apoi intrând în Ordinul Franciscan cu numele de Anton, a trăit doar 36 de ani, dar minunile lui au rămas vii și astăzi. Era de statură mijlocie, brunet și delicat. Avea o față rotundă și plinuță. Ochii negri și vioi, fruntea înaltă, serioasă cu o față veselă, îngerească și atrăgătoare. Deși făcea pocăințe aspre și muncea mult, el își păstra mereu înfățișarea senină și impunea respect. Minte ageră și voință întreprinzătoare, nu se dădea înapoi de la nici o greutate când era vorba de mărirea lui Dumnezeu. Cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură și era numit: “Sicriul legii”, iar pentru că apăra Adevărul și nu permitea erezii, i s-a dat și numele de “Ciocanul ereticilor”. Titlul de cinstire, consacrat lui, a fost: Sfântul Făcător de minuni. Creștinii l-au chemat în ajutor oricând în toate nevoile lor. Sfântul Anton a răspuns întotdeauna așteptărilor pline de nădejde și credință ale acelor care au alergat la dânsul.

Sfântul Anton a iubit într-un chip deosebit pe cei săraci și, din dragoste pentru dânșii, a întreprins obositoare drumuri apostolice.

Însă Sfântul Anton este părintele săracilor nu numai pentru harurile sufletești ce le-a împărțit lor, când era încă în viață, ci mai ales pentru că el, din slava cerească, dă săracilor pâinea cea de toate zilele. E mai milostiv când este vorba de cauza săracilor, și dă mai curând harurile cerute când se promite pâine pentru cei săraci.

Pe când era la Camposampiero, aproape de Padova, și veghea noaptea în rugăciune, Pruncul Isus i se arată într-o strălucire mare și se lăsă luat în brațe și dezmierdat de Anton, care, fericit la culme, îi spune cele mai dulci vorbe de iubire. Contele ce l-a găzduit, văzu și auzi totul și povesti și altora minunea aceasta. Iată pentru ce Sfântul Anton apare pe icoane cu Pruncul Isus în brațe. Astăzi, locul apariției este pus în valoare în Biserica franciscană din localitate. Ca să poată fi ascultat și totuși protejat de mulțimea ce îl căuta, el ține toate predicile din „Postul mare” al anului 1231, dintr-un lăcaș amenajat în ramurile unui nuc. Astăzi s-a construit pe acel loc o frumoasă capelă numită „Capela din Nuc”. Alături se găsește o clădire a clariselor, iar aleea ce leagă biserica de capelă este amenajată cu reușite grupuri statuare din bronz cu scene din viața lui Isus și Anton, într-un frumos parc.

La 13 iunie 1231, aflându-se la Camposanpiero, se simți rău și ceru să

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

fie dus la Padova să moară acolo. Frații, cu discipolul său LUCABELLUDI, l-au urcat într-un car cu fân, tras de boi, dar ajunși la Arcella, la un km de Padova, Anton cere fraților să se oprească, binecuvântează orașul și închide ochii. Vestea morții lui a fost răspândită de o mulțime de copii, care au strigat “a murit sfântul”, iar sicriul cu trupul lui a fost în ziua înmormântării izvor de vindecări miraculoase.

După moartea Sfântului Anton, minunile au continuat și s-au înmulțit, astfel că după un an de la moartea lui, Papa Grigoriu al IX-lea, l-a declarat sfânt.

Dumnezeu a preamărit acest act solemn și cu o minune mare, căci în acele momente, la Lisabona s-au auzit clopotele Catedralei sunând singure.

În anul 1263, când se termină construcția Bazilicii din Padova, i s-au transportat moaștele sub altarul din capela închinată lui.

Cu acest prilej, Dumnezeu a arătat cât de mult i-a plăcut serviciul ce Sfântul Anton l-a făcut sufletelor prin predicare, căci deschizându-se sicriul i s-a găsit limba vie și frumoasă ca și la un om viu, pe când restul trupului era cenușă. Sfântul Bonaventura, pe atunci superiorul general al Ordinului Franciscan, era de față și sărutând-o, zise: “O, limbă binecuvântată, care ai lăudat pururea pe Dumnezeu și ai făcut ca și alții să-l mărească. Acum se vede, cât de vrednic a fost în fața lui Dumnezeu”. Și tot atunci a scris și Troparul „De dorești să ai minuni”.

Această limbă minunată e așezată acum într-un foarte frumos relicvar de aur, bătut în pietre scumpe și se păstrează în Bazilica Sfântul Anton, la Padova.

Anul trecut s-au împlinit 750 de ani de la acest eveniment iar la Camposanpiero s-au organizat 13 serii de rugăciune cu Sfântul Anton, Sfinte Liturghii cu pelerini, cu preoți și episcopi din toate provinciile italiene. Am avut privilegiul să fim acolo, cazați 12 zile la convent și un grup de terțieri franciscani români, din Cluj, Roman, Iași, și Oradea împreună cu asistentul spiritual național preot, Anton Acatrinei, OFM conv.

Pe lângă programul spiritual al grupului EUFRA, seara ne furișam pe intrarea secretă și participam la a doua Sfântă Liturghie a comunității, pe care o ofeream celor dragi. M-a impresionat implicarea autorităților civile, primar și prefect, în tot programul dedicat Sfântului Anton. Ei au fost în primele rânduri și în biserică, și în pelerinajul mare realizat pe jos de 5 km cu actori îmbrăcați în haine medievale, carul cu statuia Sfântului, copii și femei în costume populare, fanfară și reprezentanții tuturor organizațiilor religioase cu prapuri, urmați de localnici, până la Arcella și apoi la Padova. A fost de neuitat, mai ales că moldovencele noastre au fost în costume populare românești, ce au fost apreciate de toată lumea, iar la un moment dat, am purtat în procesiune și noi blazonul Ordinului.

O. M.

Papa Ioan Paul al II-lea (XXVI)

Vacanțele

S-a vorbit și se vorbește încă despre simplitatea Papei Ioan Paul al II-lea. Cei care i-au fost aproape au putut observa această trăsătură a caracterului său mai ales în perioadele de liniște, în vacanțe. Privindu-i etapele vieții, surprinde o particularitate din tinerețe de care nu s-a putut desprinde niciodată, deși, copleșit de muncă și responsabilități, era mai puțin observată.

În opera sa „Karol Wojtyła” - Omul sfârșitului de mileniu -, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, Luigi Accattoli evocă imaginea: „**De tânăr, Wojtyła urca pe munți și scria poezii, îi plăcea înotul și o masă bună, recita și glumea cu colegile de liceu, era pasionat de excursiile cu colegii și mai târziu cu tinerii**”.

Îl fascinau frumusețile lumii. Îi plăcea să se roage și, în excursiile din Polonia, profita de orice ocazie ca să se roage, în mod deosebit celebra Sf. Liturghii în păduri, pe țărmul unui lac.

A continuat să facă mult din toate acestea și după alegerea sa.

A scris poezii, dar nu le-a mai publicat. Îi plăcea muzica, se interesa de muzica modernă, care plăcea tinerilor pe care îi iubea, nu

se considera un om al trecutului, dar prefera „muzica profundă, cea liturgică, cea gregoriană”.

Vacanțele la Castelul Gandolfo! Schimbări mari după alegerea sa! Trebuia să nu mai fie Castelul de vacanțe al Papilor sedentari. Și nici nu a mai fost: a apărut o piscină în care înota, porțile Castelului s-au deschis și, spre mirarea tuturor, Papa ieșea în afara Castelului, în Alpi, se plimba, făcea excursii, iarna, schi. Privind vacanțele Papei Pius al XII-lea, suntem în fața unor schimbări incredibile: un Papă în geacă de vânt prin munți, cu bocanci. Distanța de Papa Pacelli „pare de un secol, nu de două decenii”. Curia era uimită și diferențiată. Cardinalul Siri a rămas un nostalgic al Papei Pius al XII-lea. Iată impresiile sale: „...**Mi-e groaznic de frică, fără să-l judec pe Papă, că dacă mâine parohul din Pentema, iar Pentema e ultimul sat din din Liguria, îl invită, Papa chiar se duce. Uneori mă gândesc că Providența Divină a vrut un Papă de acest tip - o persoană foarte bună, se înțelege, cu trăsăturile sale - pentru ca Biserica să fie pusă în gardă împotriva atâtor pericole. Mulți s-au scandalizat pentru că s-a dus să schieze pe Terminillo și pe muntele Adamello. Eu nu m-am scandalizat, pentru că am spus: Papii care vor**

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

veni vor înțelege că acesta e un lucru care nu trebuie făcut” (Op cit.p. 187).

A trecut un timp ca să fie înțeleasă dorința umană de mișcare, de a ieși în aer liber. Papa era un îndrăgostit de natură, considera că natura oferă odihna necesară pentru cei care fac mari eforturi intelectuale, în contact cu natura, omul dobândește o sensibilitate specială, o îmbogățire a sufletului.

Sufletul său bogat, iubirea pentru Dumnezeu, Sfânta Fecioară, Biserica, Oameni și Creație le simțim din nou, nimic nu s-a pierdut prin ani. PSS Petru Gherghel ne asigură că este așa: **„De la fereastra Cerului, Ioan Paul al II-lea privește spre noi, zâmbește, ne încurajează, ne vorbește neîncetat prin misterioasa „voce a tăcerii”**. Și atunci, deodată, ni se face dor de Papa care „a plecat”.

Îndemnați tot de PSS Petru Gherghel, alergăm la rugăciune: **„Îți mulțumim, Doamne, pentru această voce care continuă să umple de curaj și speranță viața noastră!”** (va urma)

O.B.

„Maria Rosa Mystica”

La 9 iunie, după- amiaza, Sfânta Fecioară a venit iarăși la „Izvorul Harurilor”, era a treia apariție de la Fontanelle.

În preajma Izvorului era vreo sută de persoane care se rugau Sf. Rozariu împreună cu Pierina.

La al patrulea mister, Pierina o văzu pe Preacurata. Era mai sus de Izvor, plină de frumusețe, atingând cu picioarele un lan de grâu. Fecioara atingea în tăcere spicele de grâu. După un timp a spus: „Astăzi Fiul meu dumnezeiesc m-a trimis din nou aici, de ziua Sărbătorii Euharistiei, Sărbătoarea Unirii și a Iubirii. Cât de mult doresc ca acest grâu să devină Pâine Euharistică în multe sfinte împărtășanii de ispășire”. Privind Cerul, a continuat: „Doresc ca acest grâu, transformat în multe ostii, să meargă la Roma și să ajungă la Fatima până la data de 13 octombrie”.

Preacurata a menționat că ar dori ca acest lucru să fie făcut de inimi generoase. La Izvor, Preacurata dorea un adăpost cu o statuie a Ei care să privească spre „Izvorul Harurilor”.

La dorința Sfintei Fecioare, statuia trebuia să fie adusă în procesiune în 13 octombrie, iar locuitorii din Montichiarii să se consacre Inimii Sale Neprihănite, consacrarea trebuia să aibă loc înaintea procesiunii la Fontanelle.

Preacurata a mai rămas puțin și a cerut rugăciuni pentru preoți. La întrebarea Pierinei dacă va reveni, i-a spus: „Voi fi întotdeauna cu tine!” (va urma)

Eminenței Sale

Cardinal Lucian Mureșan, la aniversare

Cu bucurie, revista „Calea desăvârșirii” vă dorește, la aniversarea Eminenței Voastre, sănătate, bucurii și fericire. Sfânta Fecioară să vă însoțească viața, să va ocrotească și să vă dăruiască mereu din bogăția Harurilor Ei.

Noi vă mulțumim cu toata inima pentru că ne citiți în revistă gândurile și iubirea sfântă pentru Biserica noastră Greco-Catolică; această iubire ne face să fim atât de aproape de Eminența Voastră, care v-ați jertfit viața pentru ea.

Să vă dea Dumnezeu viață să vedeți Biserica noastră binecuvântată în dreptate și adevăr.

„ÎNTRU MULȚI ANI, STĂPÂNE!”

Redacția „Calea desăvârșirii”

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)